

## **Mustat, împietrit, zdrobit dintr-odată**

Era în August, 1914. Corpurile de armată I și XVII avuseseră de respins la Gumbinnen armata covârșitoare numeric a lui Rennenkampf. Marea primejdie amenința flancul drept german, pe care rușii căutau să-l lovească. Pentru sprijin se apropia primul corp de armată de rezervă. În marșuri forțate, extrem de obositoare, căutam să venim în ajutorul corpului încolțit. Era ordonată cea mai rapidă lărgire și desfășurare pentru bătălie, deoarece focul rusesc bine situat de grenade și șrapnele făcuse deja victime și în rândurile noastre. Atacul era iminent. Pe când îl vedeam pe unul și pe altul căzând în jurul meu, m-a atins conștiința. A trebuit să mă gândesc la cunoscutul cuvânt din descrierea foametei din Samaria: „Dacă vom tăcea, vom fi pedepsiți” (citește 2 Împărați 7). Așa că înainte să vină ordinul de atac am împărțit repede foile creștine pe care le aveam la mine, printre camarazii de companie. Căpitanul nostru, contele Schwerin, m-a lăsat liniștit în voia mea. El era un om drept și temător de Dumnezeu, un om de soi bun, abnegat și curajos până la extrem, în plus, grijuliu pentru subordonații săi ca un tată. Ultima sa bucată de pâine o împărțea cu cel mai simplu muschetar. Firește că oricine avea privilegiul să-l cunoască pe acest om se gândește la el cu venerație și devotament – el a căzut deja în 14 noiembrie, 1914 -, și este o bucurie deosebită pentru mine să-i ridic acest modest monument, mai ales astăzi, când se ridică așa de multe glasuri care susțin că frica de Dumnezeu îi face pe oameni temători și lași.

Tractatele mele au fost primite diferit. Unii le-au citit cu atenție serioasă. Alții m-au numit după aceea în mod batjocoritor „predicatorul din pustie”. Dar la o discuție mai amănunțită nu s-a ajuns. Comanda: „Salt! Sus – marș, marș!” a pus capăt subit oricărei remarci aprobatoare sau batjocoritoare. Nici în săptămânile următoare nu s-a ajuns la o liniște adevărată, care să fi făcut posibilă o discuție mai amănunțită. Marșurile extraordinare alternau cu lupte îndârjite. După ce a fost dată bătălia de la Tannenberg, era vorba să se alunge cât mai grabnic armata lui Rennenkampf din Prusia Orientală. Atât de mari erau eforturile, încât fiecare era bucuros de cea mai scurtă pauză de odihnă. Mâncatul și dormitul erau atunci singurele deosebi.

Abia când am ajuns mai mult la odihnă s-au dezvoltat spiritele celui din apropiere. Acum am devenit pentru unii obiectul batjocurii lor mușcătoare. Înaintea tuturor celorlalți se evidenția un rezervist prin vorbele sale de blasfemie. La orice ocazie își arăta ura față de tot ce era dumnezeiesc și făcea tărăboi și înjura într-un mod, încât te treceau fiorii. Acest om a găsit un anumit ajutor în brancardierul companiei, un om, în rest foarte conștiincios, mereu gata de ajutor și un camarad devotat. Brancardierul era mult mai liniștit și mai obiectiv decât rezervistul, dar mă contrazicea totuși mereu, deoarece el îl căuta pe Dumnezeu numai în natură și în sine însuși.

Luptele și-au urmat cursul și lupta dintre lumină și întuneric la fel.

Într-o dimineață, rezervistul făcea scandal ca niciodată mai înainte. Orice răspuns din partea mea părea că-i alimentează din nou ura față de Dumnezeu. Înjurând, declara că dacă există un Dumnezeu, atunci El era de vină pentru toată nenorocirea războiului. În furia sa era aproape gata să se ia la bătaie cu mine. Cuvintele sale erau în parte așa de înfricoșătoare, încât li se părea prea mult chiar și camarazilor care erau totuși obișnuiți cu unele dintre ele. Cu toate că, de fapt, nu mă așteptam la nimic de la cuvintele mele, n-am putut totuși altfel, decât să-i arăt încă o dată seriozitatea eternității. „În orice minut poate o grenadă să pună capăt vieții oricărui dintre noi”, am spus eu. „Dacă te-ar lovi pe tine și tu ai muri în păcatele tale, atunci soarta ta este chinul etern. Biblia spune: «Omul care, fiind mustat des, își întepenește grumazul, va fi zdrobit deodată și fără leac»” [Proverbe 29.1].

Ce a răspuns la aceste cuvinte, nu vreau să repet. Era așa, încât mi-am spus: La această remarcă, Dumnezeu nu va tăcea. Și așa s-a întâmplat. Nu mult după aceea mi s-a strigat: „N. este mort.”

„Dar cum este posibil așa ceva? Artileria abia dacă trage astăzi.”

Evident că Dumnezeu îi pregătise o moarte subită celui care înjura și hulea. N. Era cu grupa sa într-un mic adăpost subteran, în care aveau loc tocmai nouă oameni. În acest adăpost lovise o grenadă și acolo explodase. Ca printr-o minune, cei opt oameni au scăpat numai cu spaima. Nici măcar un fir de păr nu li s-a îndoit. Dar pe N. l-a lovit mâna lui Dumnezeu. Firul vieții sale fusese rupt pentru totdeauna. El s-a dus în păcatele sale dincolo, în eternitatea întunecată, ca să-l întâlnească pe Dumnezeu. Toată compania, inclusiv brancardierul, aveau impresia că aceasta este judecata lui Dumnezeu.

Această zi a fost o cotitură pentru companie. Batjocura a încetat și uneori camarazii mă rugau pentru scrieri creștine când un atac era iminent sau exista altfel vreo „primejdie”.

Nu mult după sfârșitul tragic al rezervistului, brancardierul a plecat acasă în concediu, ca să fie folosit în industria de război. Cu puțin înainte îi oferisem un Nou Testament și el îl acceptase.

După încheierea circuitului l-am întâlnit din nou.

„Încă mai am Noul Testament de la tine”, a fost primul său cuvânt. El mărturisea că a devenit creștin.

El însuși a declarat solemn că Dumnezeu este îndurător și încet la mânie (Exodul 34.6) și mulți pot să laude harul Său și să experimenteze bunătatea și credincioșia Sa pe cale. Dar El este și un „foc mistuitor” și să cazi în mâinile Sale este ceva înfricoșător.

După această întâmplare din războiul mondial să mai împărtășim o întâmplare zguduitoare care s-a petrecut în Rusia.

În ziarul „Der Missionsfreund” [prietenul misiunii], un martor ocular și care a auzit cu urechile lui, domnul J. Dick, relatează din India cu următoarele cuvinte despre trăirea sa:

... Nu întotdeauna a tăcut Dumnezeu la cuvintele de blasfemie ale ateilor bolșevici din Rusia. Aceasta se poate vedea din următoarea întâmplare, care s-a petrecut în fața propriilor mei ochi.

Doi ateii veniseră în sat din Kharkiv, ca să-și facă acolo propaganda nelegiuită. În fața unui public numeros, în piață, ei își țineau cuvântările hulitoare. Primul vorbitor și-a încheiat cuvântarea cu cuvintele:

„Dacă există un Dumnezeu în cer, eu îl voi omorî acum.”

Spunând aceste cuvinte, el a tras cu revolverul în aer și a continuat:

„Și dacă într-adevăr există un Dumnezeu, să mă ucidă El acum! Dacă există Dumnezeu, atunci nu mai vreau să trăiesc.”

Al doilea vorbitor a încheiat cu cuvintele:

„Dacă există Dumnezeu, atunci să se răzbune pe mine și de azi înainte să facă din mine un schilod! Începând din ziua aceasta numai vreau să pot să umblu, dacă există Dumnezeu.”

După cuvântare, cei doi bărbați au părăsit satul și s-au dus la gară, ca să se întoarcă la Kharkiv. În drum spre gară, primul vorbitor a căzut mort la pământ. Al doilea bărbat, care fusese reținut de moartea subită a tovarășului său, a ajuns prea târziu la gară. Trenul tocmai se pusese în mișcare. Nelegiuitul a încercat să sară în trenul care mergea, dar a alunecat și a căzut sub roți.

Ambele picioare i-au fost tăiate și începând din ziua aceea n-a mai putut să umble. Dumnezeu îi lovide pe amândoi hulitorii după propriile lor cuvinte.

---

Titlul original: „Zurechtgewiesen, verhärtet, plötzlich zerschmettert”  
din *Samenkörner* (Neue Folge 29) 1935, pag. 163-168.